

LBDIS | We know
JAMES ALLEN books

Viata , triumfătoare

suntem stăpânii minții
și ai inimii noastre

Editura
Carte Inspirată
2023

Cuprins

Cuvânt înainte.....	5
1. Credință și Curaj	7
2. Maturitate morală masculină, maturitate morală feminină și sinceritate	15
3. Energia și putere	23
4. Auto-controlul și fericirea.....	30
5. Simplitate și Libertate.....	38
6. Gândirea corectă și odihna	43
7. Calmul și resursa	51
8. Percepția interioară profundă și noblețea .	58
9. Om și stăpân	65
10. Cunoaștere și victorie.....	70

1. Credință și Curaj

Cei care vor lupta cu bravură și nu vor ceda, vor avea parte de o victorie triumfătoare asupra lucrurilor întunecate ale vieții. Afirm asta de la început, astfel încât cititorul să poată ști că nu există nicio incertitudine cu privire la acest lucru. În cadrul acestei cărți voi arăta care sunt elementele, în caracter și comportament, ce pot clădi viața unei puteri calme și unei victorii superlative.

A sta față în față cu adevărul; a ajunge, după nenumărate rătăcirii și dureri, la înțelepciune și fericire binecuvântată; a nu fi în final înfrânt și alungat, ci a triumfa în cele din urmă asupra tuturor dușmanilor interni – acesta este destinul omului divin, acesta este țelul lui final. Este ceea ce toți sfinții, înțelepții și mântuitorii au afirmat.

În etapa actuală a vieții umanității, comparativ, foarte puțini au atins acest loc al triumfului – deși cu toții îl vor atinge în cele din urmă – și totuși există un grup glorios al celor perfecți care au ajuns acolo în trecut, iar numărul lor crește cu succesiunea fiecărei epoci. Oamenii sunt încă învățăcei în școala vieții, iar cei mai mulți dintre ei mor fiind încă învățăcei. Dar există unii care, în această viață, prin statornicia scopului și lupta susținută împotriva întunericului, a durerii și ignoranței, capătă o cunoaștere corectă a vieții și depășesc cu bucurie etapa copilăriei.

Omul nu este destinat să rămână un etern învățăcel în univers, să fie flagelat de nesăbuițele și greșelile sale. Atunci când va avea voința și dorința, el își va putea statornici mintea asupra sarcinii sale

de a ajunge să stăpânească lecțiile vieții, să devină un învățăcel încrezător și abil, trăind în înțelegere și pace, și nu în ignoranță și mizerie.

Durerile vieții sunt profunde și adânc înrădăcinate, însă ele pot fi identificate și eradicate. Pasiunile și emoțiile naturii umane se află, în starea lor necontrolată, într-un conflict copleșitor și dureros, însă ele pot fi domolite, armonizate, direcționate și înțelese astfel încât să devină slujitoarele ascultătoare ale scopurilor iluminate.

Dificultățile vieții sunt mari, bătălia ei feroce, iar lucrurile sale dorite sunt nesigure și iluzorii; atât de mult încât ceas de ceas bărbații și femeile sunt striviți de tensiunea creată. Totuși aceste condiții nu au niciun obiectiv și nici o existență arbitrară. În adevărata lor natură, ele sunt subiective și pur mentale și pot fi depășite prin transcendență. Nu există un rău inerent și permanent în ordinea universală; iar mintea se poate ridica la nivelul altitudinii morale la care răul nu o mai poate atinge.

O credință fermă în Dreptatea Eternă și Universală, într-un Dumnezeu atotputernic, este preludiul unei Vieți Triumfătoare. Omul care țintește să devină puternic, senin și cu un suflet statornic trebuie, pentru început, să nu aibă nicio îndoială că Inima Vieții este bună. Cel care dorește să contemple Ordinea Cosmică și să trăiască extazul emancipării, trebuie să realizeze faptul că nu există o altă dezordine în viața sa, în afara celei pe care el însuși o crează. Această realizare este dificilă, atât de predispusă este mintea, în etapele sale imperfecte, la auto-compătimitate și auto-justificare, însă ea poate fi atinsă și trebuie atinsă de către cel care dorește să trăiască o viață

liberă. La început trebuie pur și simplu să creadă, și trebuie să adere la această credință, până când ea se va maturiza în forma realizării și cunoașterii.

Suferințele vieții se reduc mult atunci când sunt acceptate ca experiențe disciplinare, iar omul credinței le acceptă în acest fel. Suferințele vieții se pot transcende și înlătura atunci când toate experiențele sunt considerate ca fiind bune și sunt utilizate în dezvoltarea caracterului, iar omul cunoașterii le tratează în acest fel și le utilizează.

Credința, este răsăritul care precede o zi de cunoaștere plină și perfectă. Fără ea nu se poate atinge puterea, nu se obține o siguranță permanentă a inimii. Omul credinței nu sucombă atunci când întâlnește dificultăți; el nu disperă atunci când necazurile îl înfrâng. Oricât de abruptă și de întunecată îi poate părea calea pe care o urmează, el de abia așteaptă să găsească în fața sa o cărare mai luminoasă. El vede înaintea sa o destinație a odihnei și a luminii. Cei care nu au încredere în triumful binelui vor sucumba în mod rușinos în fața elementelor răului. Și trebuie să fie așa, deoarece nu promovează binele, ci promovează răul, și, considerând răul ca fiind stăpânul vieții, ei vor primi răsplata răului.

Există persoane care, după ce au acceptat înfrângerea în bătălia vieții, vorbesc nechibzuit despre nedreptățile pe care le-au suferit din partea celorlalți. Ele cred – și încearcă să îi facă și pe ceilalți să creadă – că ar fi putut avea succes sau ar fi putut fi bogate ori faimoase, dacă nu ar fi avut parte de trădările și răutățile celor din jurul lor. Ele spun, pentru a mia oară, cum au fost înșelate, fraudate și degradate de ceilalți. Își imaginează că doar ele sunt cu totul și

cu totul de încredere, inocente, oneste, că doar ele au o natură bună și că toți ceilalți, cu mici excepții, sunt răi și ostili. Povestesc despre cum ar fi putut fi la fel de prospere și de respectate ca ceilalți dacă ar fi fost la fel de egoiste ca acești ceilalți; iar că marea lor piedică, și principala sursă, în sine, a eșecurilor lor este faptul că s-au născut dotate cu o prea mare lipsă de egoism.

Astfel de tânguitori care se slăvesc pe ei înșiși, nu pot deosebi binele de rău, iar credința lor în natura umană și bunătatea universului este moartă. Când îi privesc pe ceilalți, ei au ochi doar pentru rău; când se privesc pe ei înșiși văd doar inocența suferinței. Mai degrabă ar prefera să considere întreaga umanitate ca fiind rea decât să descopere ceva rău în ei înșiși. În inimile lor l-au întronat pe ticălosul Demon al Răului, ca Stăpân al Vieții și văd în desfășurarea lucrurilor doar un amestec de egoism în care binele este întotdeauna zdrobit iar răul se înalță triumfător. Orbi față de propria lor nesăbuintă, ignoranță și slăbiciune, ei nu văd altceva decât nedreptate în soarta lor, nimic altceva decât mizerie și nenorocire în condiția lor prezentă.

Cel care dorește să aibă o viață folositoare și de succes – să nu mai vorbim de o viață nobilă și victorioasă spiritual- trebuie ca de îndată să smulgă din rădăcini și să se descotorosească de această condiție a minții care neagă tot ce este bun și pur și acordă preeminență tuturor celor care sunt de condiție joasă și impure. Nenorocirea, nefericirea și înfrângerea îl așteaptă cu siguranță pe omul care crede că necinstea, înșelăciunea și egoismul sunt cele mai bune arme prin care poate obține o viață

de succes. Ce fel de curaj și putere poate dezvolta, și de ce fel de liniște și fericire se poate bucura, cel care crede că pentru a păstra pacea cu alții trebuie să nege și să descurajeze continuu calitățile proprii sale naturi? Omul care crede că răul este mai puternic decât binele și că oamenii răi obțin tot ce este mai bun în viață, rămâne mereu implicat în elementele răului; și, fiind astfel implicat, el suferă – trebuie în mod necesar să sufere – înfrângerea.

Îți poate părea că lumea a cedat în fața răutății și ticăloșiei; că răul prosperă și binele eșuează; că nu există nimic în afară de hazard, nedreptate și dezordine. Dar să nu crezi asta, privește totul ca pe o iluzie. Trebuie să ajungi la concluzia că nu vezi viața așa cum este ea cu adevărat; că încă nu ai înțeles cauza lucrurilor și că atunci când vei putea privi viața cu o inimă mai curată și o minte mai înțeleaptă, îi vei vedea și îi vei înțelege dreptatea. Iar, într-adevăr, atunci când vei privi viața în acest fel, vei vedea binele acolo unde acum vezi răul, ordinea acolo unde acum pare a fi dezordine și dreptatea acolo unde acum nedreptatea pare a prevala.

Universul este un cosmos nu un haos, iar cel rău nu prosperă. Este adevărat că există mult rău în lume, altfel nu ar exista necesitatea pentru țeluri morale, însă există, de asemenea, și multă nefericire în lume, iar răul și nefericirea sunt legate ca și cauză și efect. Este la fel de adevărat că există și mult bine în lume și multă bucurie durabilă, iar binele și bucuria sunt legate ca și cauză și efect. Cel care a căpătat această încredere în puterea și supremația binelui, pe care nicio nedreptate aparentă, niciun fel de suferință și nicio catastrofă nu îl pot destabiliza,

va trece prin toate urgențele, prin toate încercările și dificultățile cu un curaj sublim care va sfida demonii îndoielii și ai disperării. Poate că nu va avea succes în toate planurile sale. Poate chiar se va confrunta cu multe eșecuri; însă atunci când va eșua, acest lucru îl va ajuta să își structureze țeluri mai nobile și să acceadă la realizări mai înalte. El va eșua doar pentru a a atinge un succes mai mare decât cel pe care l-a visat inițial. Viața sa nu va fi, nu va putea fi, un eșec. Unele dintre detaliile ei vor eșua, însă aceasta va reprezenta doar ruperea verigilor slabe în lanțul caracterului său și a evenimentelor, pentru ca întregul să poată fi refăcut mai puternic și mai complet.

Există un curaj animalic care poate face față cu calm liniei focului unui inamic în bătălie sau furiei feroce a fiarelor sălbatice, dar care eșuează în bătălia vieții și se năruie atunci când este confruntat cu furia bestiiilor din propria inimă. Este nevoie de un curaj mai înalt, mai divin pentru a rămâne calm în ceasul privațiunilor și a calamităților, decât în focul bătăliei, pentru a înfrânge sinele, decât pentru a înfrânge pe celălalt. Iar acest curaj divin este însoțitorul credinței și încrederii.

O simplă credință teologică (confundată de obicei cu adevărata credință profundă) nu va realiza nimic. Credința în Dumnezeu, în Isus, în Creație, etc., sunt doar opinii de suprafață (derivate în principal din tradiție) care nu pot pătrunde până la esența vieții adevărate a omului și nu au puterea de a oferi credința adevărată și profundă. Astfel de credințe superficiale pot însoți adevărata credință profundă, însă ele sunt distincte de aceasta. În mod frecvent,